

Met man en macht probeerde Aris-coach Michael Schuurs gisteren zijn ploeg te sturen in het duel met Donar. Tevergeefs, want het werd een kansloos 75-46 verlies. Foto: AWfoto

Bevlogen Michael Schuurs geniet van Fryslân

Nathan Sprey

Op zeventienjarige leeftijd wist Aris-trainer Michael Schuurs het al: coachen is zijn passie. Hij vond het zó leuk dat hij stopte met basketballen om zich op het coachen te concentreren. Met zijn 38 jaar oogt hij wellicht onervaren, maar niets is minder waar. Hij werd al Coach van het Jaar, won de beker met Nijmegen, maar heeft ook een mislukt avontuur in Hongarije achter de rug en maakte een faillissement mee.

Jong, maar ervaren dus. Want Schuurs weet wat er bij komt kijken om een team te managen. De eerste drie maanden bij een nieuwe club zijn volgens hem „het zwaarst”. Dat leerde hij tijdens zijn buitenlandse avontuur bij het Hongaarse Factum Sport Debrecen. Hoewel hij bij Nijmegen de beker won en de prijs voor beste coach kreeg, ontdekte hij in Hongarije veel nieuwe dingen. „Mijn plan was om een jaar rust te nemen na vijf seizoenen basketbal, maar de kans in Hongarije wilde ik pakken.”

Het werd een mislukking. „Het bleek één grote slangenkuil. De president eiste dat ik de eerste wedstrijden zou winnen; mijn assistent-coach wilde zelf hoofdtrainer zijn en ik stroomde pas na de eerste week van de voorbereiding in. In de com-

petitie verloren we veel, de sfeer werd negatief en na drie maanden lag ik er al uit.”

Helemaal alleen verpieterde hij in zijn huisje in Hongarije. „Daarom vond ik het niet erg dat ik weg moest. De sfeer was verpest. Wel heb ik er heel veel geleerd. Er waren veel spelers uit Balkanlanden, weinig Amerikanen. Die hebben een heel andere benadering nodig. Ik zou nog twee maandsalarissen meekrijgen, dat werd er maar één. De mensen rondom de club zeiden al dat ik er om moest vragen, anders zou ik het niet krijgen. Dat bleek: een half jaar na mijn vertrek ging de club failliet.”

Basketballiefde

Als veertienjarige kwam Schuurs in aanraking met basketbal. Hij was meteen enthousiast. „Ik moest het hebben van mijn doorzettingsvermogen en inzet, niet van mijn talent. Maar ik heb wel mooie dingen meegemaakt. Zo stond ik namens Nederland ooit op een straatbasketbaltoernooi in Milaan. Alles werd gesponsord voor ons en er deden veel landen mee.”

Het coachen vond Schuurs echter al snel leuker dan zelf basketballen. „Toen ik zeventien was, trainde ik mijn eerste jeugdteam, dat was geweldig. Spelers individueel beter maken en een team smeden.”

Hij deed ervaring op in de jeugd bij Nijmegen en werd bij die club al

op 28-jarige leeftijd hoofdcoach. „Ondanks veel basketbalervaring, leerde ik mijn belangrijkste les misschien wel als gymleraar in een klas met moeilijk opvoedbare kinderen. Door ADHD’ers en autisten leerde ik met mensen met gedragsproblemen omgaan. Ik moest er bovenop zitten en soms keihard ingrijpen, want af en toe liep het écht uit de hand. Tot vechtpartijen aan toe. Daarom zit ik er nu als coach ook bovenop: anders verslappen mijn spelers.”

Schuurs gebruikte die ervaring om lastige Amerikanen te bespelen of Nederlanders optimaal te motiveren. „Sommige Amerikanen hebben moeite met de vrijheid die ze hier

opeens krijgen. Een aantal kon daar niet mee omgaan, daardoor heb ik helaas weleens spelers moeten ontslaan. Aan de andere kant heb ik ook geweldige dingen met ze beleefd. Bij Nijmegen regelde Alhaji Mohammed via zijn broer Nazr, een NBA-speler, schoenen voor heel de jeugdopleiding. Kwamen er opeens honderden Adidas-schoenen binnen, fantastisch. Een andere speler, Mickell Gladness, noemden we vaak ‘Sadness’ omdat hij het slecht deed. Een aantal jaar later speelde hij opeens in de NBA. Bizar.”

Nog altijd probeert Schuurs zich te ontwikkelen als coach. Hij leest, kijkt en volgt alles van het basketbal. „Jeugdteams, Europese duels, de

NBA: ik volg alles. Ook lees ik ontelbaar veel Amerikaanse basketbalboeken en staan alle wedstrijden van mijn teams op dvd.”

Na zijn avontuur in Hongarije keerde Schuurs terug bij Nijmegen voor een nieuw langetermijntraject. Na één seizoen ging de Gelderse club echter failliet en was de trainer opeens werkloos. Door clinics te geven en als coach van Nederland onder 16 jaar bleef hij wel betrokken bij het basketbal. Daardoor was het maar een kleine stap naar Aris, nadat Tom Simpson afgelopen zomer vertrok bij de Leeuwarders.

Verhuizing

Schuurs en de club waren er snel uit. „Beide partijen willen meerdere jaren iets neerzetten. Dit is een investeringsjaar om komende jaren beter te worden.” De coach verhuisde met zijn Poolse vriendin Anja naar Fryslân. Het leven in het Noorden bevalt hem goed. „Rustig en ontspannen, dat past bij mij. Hoewel ik hier voornamelijk voor het basketbal ben, is het leuk wat mee te krijgen van Friesland. Zo gaan we vaak wandelen in Appelscha.”

Ooit zou Schuurs nóg een keer in het buitenland te werken. „In Duitsland of Polen bijvoorbeeld; daar zijn de competities groter, zijn meer mogelijkheden en ligt de focus echt op basketbal. Alles staat dan in het teken van sport; mijn ideaalbeeld.”